

eller mindre forskellige. Den Omstændighed, at der er Mennesker udenfor Folkekirkeens Orden, som have Folkekirkeens Tro, ere evangelisk-lutherske Kristne, synes jeg ikke giver dem Ret til at fordre, at de skulle betragtes som Medlemmer af Folkekirken, naar de ikke ville rette sig efter den Husorden, om jeg saa maa sige, som Folkekirken kræver af sine Medlemmer. Det er noget andet, at man kan omgaa dem som gode, kristelige Venner, men det forekommer mig at være en højst underlig Stilling at være udenfor Folkekirkeens Orden og samtidig have fuld Medlemsret i Folkekirken. Selv om der maaske ikke netop i Øjeblikket er nogen Fare ved at lægge Hegnet omkring Folkekirken, om jeg maa bruge det Udtryk, ned paa et Sted, kan Faren opstaa, før vi vide af det. Der kan hurtigere, end vi tænke, her i Landet dannes Trossamfund, som nok kunne siges at have i det væsentlige den samme Tro, som Folkekirken har. Det bliver da et vanskeligt Spørgsmaal for fremtidige Kultusministre i hvert enkelt forekommende Tilfælde at afgøre, om det paagældende Samfunds Lære paa „afgørende Punkter“ er i Uoverensstemmelse med Folkekirkeens.

Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 25 er min Tankegang den, at de Regler for Menighedens Deltagelse i Præstevalg, som vi have svært ved at blive enige om, ikke bør falde bort, fordi vi faa en Præstelønningslov, navnlig naar vi tør haabe, at denne Præstelønningslov kan ventes med det allerførste, og, som jeg bemærkede før, kun et enkelt Udtryk i § 27 vil behøve at ændres som Følge af en ny Lønningsmaade for Præsterne.

Det glæder mig at høre, at den højtærede Minister ikke har noget særligt at indvende mod Ændringsforslaget til § 26, hvorefter Menighedsmøderne bortfalde, naar der samtidig kan ske en Forkortning af Lovforslagets Valgperiode.

Hvad endelig angaar Ændringsforslag Nr. 34 om Bidrag af Statskassen til daarligt lønnede Præster, maa jeg sige, at de Oplysninger, den højtærede Minister nys gav, hos mig have fremkaldt Tvivl, om det er rigtigt at fastholde det Ændringsforslag, som jeg har været med til at stille. Hvis det nemlig er saa, at Kirken har tilstrækkelige Midler til at lønne Præsterne anstændigt og tilbørligt, er der selvfølgelig ikke nogen Grund til at forlange Bidrag af Staten til deres Lønning, og Hensigten med Ændringsforslaget var jo ikke den at skaffe Statskassen af med nogle Penge,

men at skaffe nødvendig Lønningsforbedring til de Præster, der trængte dertil. Imidlertid ved jeg ikke, hvorvidt de Penge, der saaledes haves i Behold i Kirkens Eje, kunne blive anvendte efter saadanne Regler, at et Tilfælde, som det jeg nævnte før, ikke mere kan indtræde. Jeg er, som sagt, i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at fastholde dette Ændringsforslag. Jeg er derfor i Øjeblikket mest tilbøjelig til at tage det tilbage, men jeg forbeholder mig, efter at have undersøgt Sagen nærmere, at genoptage det til Sagens tredie Behandling. Jeg finder i øvrigt ikke Anledning til at omtale de Udtalelser, der ere faldne fra de forskellige Mindretal, men skal indskrænke mig til at anbefale samtlige de Ændringsforslag, jeg før motiverede, med Undtagelse af Ændringsforslag Nr. 34, som jeg nu tager tilbage, idet jeg tillige skal anbefale at stemme imod de Ændringsforslag, der ere stillede af andre Mindretal, og som staa i Strid med de Ændringsforslag, jeg har anbefalet.

Holstein-Holsteinborg: Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) udtalte, at efterhaanden som der bliver Trang til at gennemføre Kirkelove, var det Tanken at se hen til det kirkelige Udvalgs Forhandlinger og Lovforslag, og at det var paa den Maade, at disse skulde benyttes. Han udtalte endvidere, at Tiden ikke var inde til at faa et Kirkeraad. Jeg vil dertil svare, at det forekommer mig dog, at dersom man ser paa Forholdene, netop som de i den senere Tid have udviklet sig indenfor Folkekirken, maa man sige, at har det nogen Tid med Rette kunnet siges, at der var Trang til at faa Kirkeforholdene virkelig ordnede og faa en Kirkeforfatning med et Kirkeraad, er det netop nu. Jeg synes, at alt taler saa højt og klart om, at nu er Trangen der netop. Overfor en anden Udtalelse af det ærede Medlem skal jeg tillade mig den Bemærkning, at naar vi fastholde Kravet om, at de Mænd, der skulle overtage et ansvarsfuldt Hverv som Menighedsraadsmedlemmer, skulle afgive en Erklæring, hvorved de udtale, at de ere i Overensstemmelse med den Folkekirke, indenfor hvilken de skulle røgte deres Hverv, og derfor skulle erklære, at de vedkende sig den kristne Tro, paa hvilken de ere døbte, saa er dette ikke en Ransagen af Nyre og Hjerter, der etableres, men det er slet og ret Folkekirken, der appellerer til de enkeltes Samvittighed, og enhver staa da som sin egen Dommer og